

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

quale fuit donum Contemplationis, cum fructibus adeo raris, ac exquisitis, atque superius sunt narrati, scientia illa spiritus ei infusa; & Theologia ad Officium suum præstandum necessaria; cognitio occultorum cordis; prophetia & reuelatio rerum futurarum & absentium, quibus dominus Deus illi indulget, & honorauit in terra: hæc inquam omnia certa satis sunt signa & pignora bonorum æternorum, quibus nunc etiam eum honorat, eique indulget in cælo.

§. II.

SEd præter hæc voluit Dominus noster, eundem Patrem post mortem suam talia facere opera, quæ confirmarent ea quæ viuens præstiterat; & sanctitatem ac gloriam, quam pro eis obtinuerit. nam (vt ex Sacra scriptura deducitur) sancti, qui in cælo sunt, non deponunt curam eorum, quos sibi commissos habuerunt in terra: sed potius, cum habeant puriorem charitatem, sintque semper in Dei conspectu, eum pro illis orantes; suis orationibus pro ipsis impetrant gratiam, & auxilia, quibus indigent, vt constantes esse, & crescere in bono possint, quod illis in hac vita persuaserant. Ad quod confirmandum facit, quod secundo libro Machabæorum refertur de duobus Illustribus Sanctis antiqui Testamenti, *Onia* summo sacerdote, & *Ieremia* Propheta, quod eleuatibus manibus multum orarent pro populo Israei; & sanctus Petrus Apostolus fidelibus, ad quos scribebat secundam Epistolam, scripsit: *dabo autem operam, & frequenter habere vos post obitum meum, vt horum memoriam faciatis*, quæ scilicet

2. Machab.
15. 12.

2. Pet. 1. 15.
Ita O Ecu-
menius &
Græci, Bel-
fermo-

Qq.

*Iarm. lib. de
cultu San-
ctorum c. 18.*

sermone eis prædicauerat, vt inuisibiliter conti-
nuaret Officium, quod præsens & corporaliter
erga illos fecerat. Hoc autem idem disposuit di-
uina maiestas, vt faceret P. Balthassar, cui ad eò
cordi erat zelus adiuuandi animas sibi commis-
sas, vt etiam post mortem idem præstiterit offi-
cium, illas adiuuans in earum tribulationibus, &
animans ac extimulans ad perseuerandum in
bene cœptis.

IN TER has personas primum locum dabo D.
Annæ Enriquez, cuius suprâ facta est mentio, Do-
mina nobilissima & valde spiritualis, & aduersis
rebus valde exagitata, æquè vidua, atque cum
eius vir esset superstes. Hæc eò quod esset sancto
illi viro valde piè addicta; postquam intellexit
eius mortem, & experta est auxilia, quæ tunc per
ipsum accipiebat, scripsit quandam omnium re-
lationem his verbis, (aliquibus tamen omis-
sibus breuitatis causâ.)

C V M intellexissem morbum P. Balthassar
Aluarij Vallis-Oleti, contuli me in die Transi-
gurationis Domini ad Professam Societatis Do-
mum Confessionis & Communionis causâ; & vt
intelligerem aliquid de eius Patris morbo; cum-
que mortuus iam diceretur; ad eò graue mihi id
fuit, vt exprimere non possim; eò quod multum
de meo solatio, & leuamine amiserim, quod ab
eo habui tempore, quo recens relicta sum vidua,
valdeque afflictâ: & quamuis aliquæ personæ,
huius rei consciæ, conabantur me consolari: ni-
hil me earum rationes mouebant. Incubui illa
nocte ita tristis: mane verò satis tempestiuè eui-
gilans, Sancti huius Patris fui memor: ex cuius
memo-

memoria statim diffusa est magna in animam meam lætitia, quæ res valde fuit mira: tum propter meam ordinariam constitutionem, tum propter talem occasionem, & tam repente, & me nihil ex parte mea adhibente; sed interius tamen multis rationibus mihi persuadebatur, vt non essem aded tristis ac desolata; quæ persuasio fiebat cum quadam suauitate & iucunditate maxima: & breuissimo tempore multa mihi innotuerunt, quæ faciebant obmutescere defectus illos, qui ob eius absentiam in mente mea versabantur: quos intellexi reparari velocioribus ad cælum cursoribus, quàm sint qui in terra cum magna festinatione mittuntur; & expeditiores ab omnibus periculis: simul enim significabatur, etiam seruos Dei, in terra non sine magnis periculis & incommodis inter se inuicem communicare. Nec satis assequi possum, qua ratione, me tam prope esse viderem ei, quod sensui aded procul esse videbatur: vt mirum omnino esse videretur, tantam autem concepi consolationem, antequam è lecto surgerem: vt quamuis tristis esse vellem, non possem. Ea consolatione & animi tranquillitate toto illo mane in templo Societatis, & tribus proximè diebus potita sum. Et ab ea hora videbar mihi, Patrem illum ad latus meum habere, non solum imaginariè, sed quodam alio modo dissimili. Tribus his diebus elapsis, licèt ego cuperem idem sentire, non tamen poteram: sed interius valde eius memoria delectabar, sicut etiam dum viueret & absens esset, aliquoties comitem se mihi exhibebat iucundissimum & purissimum, magis, quàm si præsens omnino fuisset; quamuis hoc

uis hoc non erat, quoties ego optabam.

POST annos aliquot 17. Nouemb. Anni 1587. pridie sancti Gregorij Thaumaturgi, cum in magnis internis angustijs fuisset, cœpi quadam nocte aliquos Psalmos orare: & quatinus versus aliqui, quandam cordis teneritudinem in me excitarent, grauis mihi tamen erat solitudo; dolebamque quòd non haberem aliquam personam, cui sensa mea, interna iuxta votum ac desiderium meum, aperirem: & sic hæsi, quasi stupore affecta, facie ad parietem versa. Dixeram ego ante paucos dies cuidam familiari animæ meæ, quæ P. Balthassarem nouerat. O quanti ego facerem, si possem nunc cum isto Patre colloqui! cumque hoc adeo esset procul, ut accideret; ex inopinato inueni me apud illum: quem licet corporis oculis non viderem, sentiebam tamen propè ad dextrum latus meum comitem mihi se præbentem iucundissimum. Experiebar in eo maiestatem quandam cum familiaritate & humanitate coniunctam; & occurrebant menti meæ multa eorum, quæ dum viueret mecum loquebatur, idque tam clarè & apertè atque cum viueret; & simul sentiebam eius spiritum: loquuta sum de rebus præteritis & præsentibus tenerrimè. Quod cum illo tunc transegi, & rationem ac modum eius colloquij non potero, nec sciam exprimere. Videbatur, non loquens mihi respondere; meque consolari, ac docere, & offerre se ad me iuuandam. Loquutus sum de meo Confessario, & alijs rebus: & experiebar illum erga me valde benignum; & eius conspectu tranquillitatem redire, cessante tempestate illa, quæ me valde cruciabat. Plurimarum

rum rerum lucem nihil loquens mihi adferebat, & explicabat spiritualem familiaritatem, & amicitiam, quam mecum habuerat: & videtur mihi, quod ipse videret, & lustraret totam animam meam. Dixi ei, mi Pater, nihil mihi dicis? & visus mihi est, signum quoddam versus cælum fecisse, quasi me eò impelleret, ac statûs illius amplitudinem mihi innueret: & hoc me plurimùm permouit. Cognoui eius sanctitatem, & quàm seriò Deo D.N. seruiiſſet: dixi què illi, aliarum personarum vitas editas esse, & publicè haberi; & quid esset, quòd eius vita in silentio maneret? respondit mihi non verbo, sed modo, quem benè intellexi: non refert. Hoc insinuans, quòd ex tunc usque ad diem, quo omnia essent in lucem proditura modicum esse tempus, cum essent temporalia; & hac ratione magnum quendam odorem, & opinionem æternitatis mihi communicauit.

IN die etiam S. Andreæ fui in magnis tristitiæ angustijs, ob aliquod verbum mihi significatum; & cum hac afflictione ad sacram Communionem accedens, sensi sanctum hunc Patrem ad latus meum dextrum eodem modo quo nuper: & quamuis nec corporis oculis illum viderem, nec loquentem audirem, eum tamen sentiebam, & intelligebam. Loquuta sum illi; & ex tempore statim euauit nebula illa, quæ animam meam obnubilauerat; & sensi me tranquillitati restitutam, & animatam, videbar mihi tanquam patrimum eum habere, me docentem; & quando sacra hostia in Missa eleuabatur, eam què adorabam; sensi illum prope me magnam sanctissimo Sacramento reuerentiam exhibentem. Hæc omnia cer-

ta mihi visa sunt indicia ac testimonia, quod multum apud Deum valeat; eiusque maiestati placere per eum quasi visibiliter me adiuuare. Cumque ego gratias ei, agerem, quod mihi adeo tempestiuè adfuisset; fecit, vt intelligerem, id totum Deo deberi. Ex quo aduerti eius erga Deum fidelitatem, quam semper seruauit.

ALIA quoque valde fidelis Dei famula, satis nota, & pro tali habita, retulit, quod cum internam quandam in anima sentiret desolationem, recordata fuerit P. Balthassaris; & cum magno sensu ei dixerit: Pater, adiuua me: & paulò post visione imaginaria vidit eum ad latus suum dextrum iucundum ei exhibentem comitarum; & tunc ei dixisse: Pater mi, possibile ne est, vt cui tot bona præstitisti, beneque voluisti in terris; nunc in loco meliori existens mihi non subuenias? adiuua, quæso, me. Manebat nihilominus anima illa in sua tristitia ac desolatione, donec duo hæc verba interiorius audiuit, quæ ipsius esse iudicabat: *enitere ad perfectionem*: quibus illa leuamen sensit: & agnoscens necessitatem suam, sancti verò illius præstantiam, brachium extendit in eam partem, in qua eius præsentiam sentiebat, dicens: Pater, porrige mihi manum: & sanctus Pater illam porrexit; & vidit ipsa mediam brachij partem, eodem modo indutam, quo, dum viueret, esse solebat: arripuit illa Patris manum, & cognouit ipsa: hoc pignus esse fiduciæ, quam habere deberet, quòd esset voluntas Dei in ipsa, iuxta eius votum ac desiderium implenda. Et sic dulcis illa, iucundaque præsentia Patris euauit, non tamen viuax medij brachij vestiti ima-

go: cu-

go: cuius manum, vt dictum est, illa arripuerat.

QV I D A M Societatis Pater grauis, valde-
que doctus P. Balthaffari valde in vita familia-
ris, retulit, se in magnis ac paruis necessitati-
bus suis, tam spiritualibus, quam corporali-
bus Deo D. N. per merita huius sancti eius ser-
ui commendantem, inuenisse remedium ac le-
uamen, idque aliquoties: & præcipuè in re qua-
dam, quæ valde ipsum premebat, quasi miracu-
lum fuisse credidit remedium, quod accepit. Et
in alia afflictione, cum se eidem Patri commen-
daret, internum accepit responsum, quòd in si-
milibus necessitatibus deberet ad beatissimam
Virginem recurrere; quod cum fecisset, se ma-
gnum sensisse adiumentum. Et iterum Belmon-
tij, cum idem faceret, submissam quandam eius
vocem audiuit; & quidem sententiæ, quam pro-
ferebat, initium fuit vox externæ; sed finis, in-
terior, quasi inspiratio quædam. Nec sine cau-
sa voluit Deus D. N. omnia hæc signa & indi-
cia fuisse ad subueniendum & subleuandum per-
sonas afflictas; sed vt eadem opera manifesta-
retur, quantum donum & gratiam habuerit in
vita ad huiusmodi consolandas; & quam Deus
eidem communicauit, ad eos per eius in-
tercessionem consolandos, qui in
tuis afflictionibus id ab
eo petuerint.

* *
*

Qq 4

CAPVT